

— Хубавъ край, наистина, плодороденъ, богатъ... Вие навърно често прескачате насамъ? И дѣлата сигурно сж добри?

— Дѣла ли? — Той ме погледна, усмихна се и поклати глава. — Азъ почти съмъ зарѣзалъ занаята. Фирмата остана наистина, но само така, колкото да не забравямъ, че съмъ отъ колегията... Имамъ стотина кошери и нѣколко крави — съ тѣхъ се занимавамъ. Сполай на Бога, не мога да се оплача. Тази година пчелитѣ презимуваха добре, пролѣтътъ обещава да е още по-добра, само нѣкоя суша да не ни сполети презъ лѣтото — да видите какъвъ медъ ще ви пратя въ София — съ дъхъ на четирийсетъ билки!... [Тукъ прескачамъ наистина често: участвувамъ въ кооперативната маслобойна...]

Отъ една невидима пжтечка вдѣсно се показва забързала бабичка, запжтена къмъ царевичнитѣ ниви отсрѣща. Тя стигна на пжтя преди насъ и спрѣ. Наближихме, жената поздрави съ „добъръ день“, ние отвърнахме. Тя остана пакъ, спрѣна. Азъ не обърнахъ внимание, но моя другаръ трепна, изви глава и рече:

— Минавай де, стрино! Защо чакашъ?